

Arrest

nr. 118 029 van 30 januari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 september 2013 tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 december 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DE SCHUTTER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 8 augustus 2008 een asielaanvraag in bij de Belgische overheid.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen trof op 26 maart 2009 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwierp bij arrest nr. nr. 29 864 van 14 juli 2009 het beroep dat ingesteld werd tegen de in punt 1.2. bedoelde beslissing omdat het laattijdig was.

1.4. Op 13 augustus 2013 diende verzoekster een tweede asielaanvraag in.

1.5. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen trof op 23 september 2013 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Dit vormt de bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging. Vooreerst kan worden opgemerkt dat in het kader van uw eerste asielaanvraag door het CGVS op 26 maart 2009 een beslissing tot weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd gegeven en dit omdat u uw beweerde Somalische nationaliteit niet aannemelijk kon maken.

Voor wat de materiële bewijzen en verklaringen betreft die u in het kader van uw tweede asielaanvraag aanbracht, kunnen volgende bedenkingen worden gemaakt.

U legde een Somalisch paspoort (Nr. 1360715) neer, dat op 25 oktober 2009 werd afgeleverd te Mogadishu. U stelde tijdens het gehoor door het CGVS dat u dit paspoort verkreeg via een kennis, Aisha Mohamed, die het document via uw tante langs moederszijde, Makko Ali Omar, in Somalië ophaalde en u bezorgde (gehoor CGVS, p. 3-4). Dit wekt verbazing, omdat u in de vragenlijst van de DVZ aangaf dat u geen enkel contact meer had met familie, vrienden of kennissen te Somalië (vragenlijst DVZ, vraag 20, dd. 27/8/2013). Het CGVS beschikt bovendien over informatie, die toegevoegd werd aan het dossier, die stelt dat de bewijswaarde van Somalische documenten na 1991 erg relatief is. Sinds het begin van de burgeroorlog in 1991 functioneren de besturen niet meer. Legale documenten werden sindsdien ‘geprivatiseerd’ en een verhandelbaar product. Dergelijke documenten kunnen gemakkelijk op de zwarte markt gekocht worden, bijvoorbeeld in Mogadishu. Niemand is in staat om documenten uit Somalië op hun echtheid te controleren. Het ontbreken van een postbewijs zorgt er bovendien voor dat niet gecontroleerd kan worden hoe u dit document verkregen hebt. Het door u neergelegde paspoort (Nr. 1360715), dat op 25 oktober 2009 werd afgeleverd te Mogadishu, volstaat niet om de eerdere vaststellingen betreffende de ongeloofwaardigheid van uw Somalische nationaliteit te wijzigen.

Wat het door u neergelegde paspoort (Nr. PO 0304250 - dd. 18/7/2013), identiteitskaart (Nr. 000136349 - dd. 18/7/2013) en geboorteverklaring (dd. 20/7/2013), die u hebt verkregen bij de Somalische ambassade in België (die in feite wordt geleid vanuit Rome - zie administratief dossier) en Rome, kan evenzeer opgemerkt worden dat deze niet volstaan om de eerdere vaststellingen betreffende de ongeloofwaardigheid van uw Somalische nationaliteit te wijzigen. Ook voor deze documenten geldt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en die toegevoegd is aan het dossier, blijkt dat Somalische identiteitsdocumenten, uitgegeven na 1991 weinig tot geen bewijswaarde hebben. Dit alles heeft te maken met de vernietiging van het geheel aan bronnen (archieven, registers, enz.) tijdens de burgeroorlog, waardoor het onmogelijk is om de identiteit van de aanvrager via officiële bronnen te verifiëren. Gezien de afwezigheid van een centraal bestuur in de Somalische republiek, worden documenten die uitgereikt zijn na de omverwerping van Siad Barre in 1991, door een meerderheid aan landen, niet aanvaard als officiële, en dus rechtsgeldige, documenten. Wat de praktijk aan de Somalische ambassade in Brussel betreft, kampt deze instantie ook met het probleem dat zij niet over de nodige middelen beschikt om de identiteit/ nationaliteit van de aanvrager te controleren. De verificatie gebeurt dan op basis van andere bronnen; kennis over het gebied, getuigen, oude documenten, connecties, ...”. Zoals ook gangbaar is bij andere Somalische instanties die dergelijke documenten afleveren omdat er eenvoudigweg geen mogelijkheid is voor Somaliërs om hun nationaliteit via referentiebronnen te bewijzen. Wat de documenten zelf betreft, kunnen deze inderdaad uitgereikt zijn door de Somalische diplomatieke vertegenwoordiging hier in België en in Rome, dus het betreft hier dan authentieke documenten wat de vormvereisten betreft. Maar de conclusie blijft dat de identiteit van de aanvrager niet kan worden gecontroleerd omwille van de afwezigheid van bronmateriaal. De bewijswaarde van het door u voorgelegde paspoort, identiteitskaart en geboorteverklaring, ook al wordt niet betwist dat deze stukken werden uitgereikt door de Somalische ambassade, kan niet overtuigen als identiteits- of nationaliteitsbewijs. Documenten zijn daarbij slechts één element in de beraadslaging en dienen om enige bewijswaarde te hebben te worden ondersteund door overtuigende verklaringen en een geloofwaardig asielrelaas, wat zoals reeds hoger werd opgemerkt, in casu niet het geval is. Het

tijdens het gehoor door het CGVS voorgelegde Algemeen ambtsbericht Somalië (november 2012), dat informatie van algemene aard bevat, doet geen afbreuk aan hogervermelde vaststellingen.

Verder haalde u aan dat u dat u geïnfibuleerd bent geweest, dat u in België gedesinfibuleerd bent en dat u bij terugkeer het risico zou lopen om opnieuw geïnfibuleerd te worden besneden (vragenlijst DVZ, vraag 16, dd. 27/8/2013), een praktijk die volgens uw advocaat, Brecht De Schutter, systematisch voorkomt in Somalië (zie administratief dossier). Er dient vooreerst te worden benadrukt dat uw vorige asielaanvraag door het CGVS op 26 maart 2009 werd afgesloten met een beslissing tot weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat u uw beweerde Somalische nationaliteit niet aannemelijk kon maken. Zoals hogerop reeds werd aangehaald volstaan de documenten die u bij uw tweede asielaanvraag aanbrengt niet om de eerdere vaststellingen betreffende de ongeloofwaardigheid van uw Somalische nationaliteit te wijzigen. Aangezien u uw nationaliteit niet aannemelijk maakt, noch verduidelijkt van welk land u dan wel afkomstig bent, is het door u neergelegde document niet dienend. Bovendien kan worden opgemerkt dat het louter behoren tot een sociale groep niet volstaat om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag aan te tonen. De vervolgingsvrees dient immers steeds in concreto te worden aangetoond, waarbij deze moet afgewogen worden ten opzichte van het land van herkomst. Vermits uw nationaliteit ongeloofwaardig werd bevonden is het onmogelijk uw vrees voor reïnfibulatie bij terugkeer naar uw land van herkomst te beoordelen.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Verder dient te worden opgemerkt dat pas laattijdig een tweede asielaanvraag indiende, wat niet in overeenstemming is met uw voorgehouden vrees.

Uit de inschrijvingsfiche bij de DVZ, blijkt dat u pas op 13 augustus 2013 een (tweede) asielaanvraag indiende (zie administratief dossier). Van iemand die zijn land ontvlucht uit een 'gegronde vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan men verwachten dat ze ook onmiddellijk na het ontstaan van nieuwe elementen in haar asieldossier deze neeriegt of - ingeval deze asielpcedure afgesloten is (op 3 oktober 2011 werd uw beroep tegen de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen door de Raad van State verworpen - onmiddellijk een nieuwe asielaanvraag indient. Temeer dat iemand die reeds een eerdere asielaanvraag indiende en asielpcedures doorliep, geacht wordt de asielpcedure meer dan gewoon te kennen. Het feit dat u dit niet deed, toont aan dat de ernst van de door u ingeroepen vrees voor vervolging of het risico op het lijden van ernstige schade dient te worden gerelativeerd. Overigens dient te worden opgemerkt dat het in het kader van uw tweede asielaanvraag neergelegde paspoort (Nr. 1360715), reeds op 25 oktober 2009 werd afgeleverd en dat in de bundel medische attesten (dd. 9/4/2009; dd. 18/8/2009; dd. 26/8/2009; dd. 28/9/2009; dd. 10/6/2010 en dd. 2/5/2013) staat dat u reeds op 26/8/2009 gedesinfibuleerd werd en op het attest dd. 10/6/2010 de vrees voor reïnfibulatie werd aangehaald. Dat u nog ruim drie jaar wachtte om dit als nieuw element in het kader van een tweede asielaanvraag aan te halen - en bijna twee jaar wachtte na uw uitspraak in cassatie met betrekking tot uw eerste asielaanvraag vooraleer dit te doen -, laat toe om de ernst van de door u ingeroepen vrees voor vervolging of van het risico op het lijden van ernstige schade te betwijfelen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier kom ik 'tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.'

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt verzoekster op, "Schending het artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980. en machtoverschrijding".

Verzoekster betoogt als volgt na het citeren van artikel 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet):

"Zodoende moet het CGVS nagaan of de verzoeker elementen bijbrengt die de kansen op de toekenning van een beschermingsstatus "aanzienlijk groter" maken. Zijn oordeel moet daartoe dan ook beperkt blijven in het stadium van de inoverwegingname van de nieuwe asielaanvraag.

Redelijkerwijze moeten de bewoordingen "aanzienlijk groter" gelezen worden als zijnde in vergelijking met de negatieve beslissing van de vorige asielaanvra(a)g(en).

In casu moet worden vastgesteld dat in de vorige asielaanvraag het determinerende weigeringsmotief erin bestond dat verzoekster met haar verklaringen, bij gebrek aan identiteitsdocumenten, niet kon aannemelijk maken dat zij de Somalische nationaliteit heeft.

Uit de voorliggende beslissing blijkt dat verzoekster thans ondermeer een internationaal paspoort, een nationale identiteitskaart en een geboorteverklaring voorlegt die allen dateren van 2013, zijnde dus duidelijk na het afsluiten van de vorige asielaanvraag. Uit deze documenten blijkt op het eerste gezicht dat verzoekster identiteitsdocumenten verkregen heeft van de Somalische ambassade in Brussel. De authenticiteit van deze documenten uit 2013 wordt niet in twijfel getrokken.

Zodoende legde verzoekster nieuwe elementen voor die de kans "aanzienlijk groter" maken dat zij van Somalische nationaliteit is, zodat een onderzoek naar haar beschermingsnood aan de orde is, temeer nu zij het bewijs voorlegt dat zij een hersteloperatie onderging na eerst te zijn geïnfibuleerd.

Door in de huidige fase van inoverwegingname al over te gaan tot een inhoudelijk onderzoek van de waarde van de voorgelegde identiteitsdocumenten, om op basis daarvan uit te sluiten dat verzoekster de Somalische nationaliteit heeft en zodoende ook niet na te gaan of verzoekster een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van een herbeshnidenis, gaat het CGVS kennelijk zijn bevoegdheid te buiten.

Het CGVS voert de facto al een onderzoek ten gronde in de thans bestreden beslissing. Hij overschrijdt zodoende zijn bevoegdheid.

Verzoekster heeft wel degelijk een belang bij dit middel, nu zij tegen de thans door het CGVS opgeworpen argumentatie enkel een annulatieberoep kan aantekenen, terwijl zij anders zou kunnen beroep doen op een beroepsprocedure in volle rechtsmacht, die gunstiger voor haar is."

2.2. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

*"Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.
(...)"*

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

2.3. Kernbetoog van verzoekster is dat het determinerende weigeringsmotief van de in punt 1.2. beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen erin bestond dat zij haar Somalische nationaliteit niet aannemelijk kon maken. Zij wijst erop dat ze bij haar tweede asielaanvraag

documenten voorlegde ten bewijze van haar Somalische nationaliteit waarvan de authenticiteit niet wordt betwist. Volgens verzoekster heeft ze dan ook in vergelijking met de eerste asielaanvraag een nieuw element overgemaakt. Verzoekster is van oordeel dat verwerende partij de bevoegdheid haar toegekend door artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet te buiten is gegaan door in de huidige fase reeds een inhoudelijk onderzoek te voeren naar de waarde van de voorgelegde identiteitsdocumenten en op basis daarvan uit te sluiten dat verzoekster de Somalische nationaliteit heeft en zodoende ook niet haar vrees voor herbesnijdenis na te gaan.

2.4. Uit de in punt 1.2. bedoelde beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkt dat geen vrees voor vervolging werd weerhouden omdat geen geloof werd gehecht aan verzoeksters persoonlijke problemen met haar oom in Somalië en er enkele vraagtekens geplaatst werden bij de door verzoekster beweerde Somalische nationaliteit. Verzoekster legde geen reis- of identiteitsdocumenten neer. Zij kreeg de mogelijkheid haar herkomst aan te tonen tijdens een gericht gehoor waaruit blijkt dat haar bekendheid met haar beweerde directe, visuele leefwereld en met essentiële maatschappelijke basisgegevens danig ontoereikend is, zodat geen geloof gehecht werd aan een beweerd verblijf in en afkomst uit Somalië. Voor wat betreft de subsidiaire bescherming wordt gesteld dat deze niet kan worden toegekend omdat verzoekster *“niet aannemelijk [heeft] gemaakt dat [ze] werkelijk de Somalische nationaliteit bezit”*. Vervolgens concludeert de in punt 1.2. bedoelde beslissing: *“Uit dit alles blijkt dat de elementen die u aanbrengt niet van die aard zijn om te besluiten tot een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.”* Hieraan wordt nog toegevoegd, *“Uw identiteit, nationaliteit en reisweg kunnen, bij gebrek aan geldige documenten ter zake, niet worden nagegaan.”* Deze beslissing is een definitieve beslissing.

2.5. Bij haar tweede asielaanvraag legt verzoekster twee Somalische paspoorten voor, namelijk één uitgereikt in Mogadishu op 25 oktober 2009 en één uitgereikt door de Somalische ambassade in Brussel op 18 juli 2013. Verder worden nog twee andere stukken neergelegd, namelijk een Somalische identiteitskaart en een geboorteverklaring, beide uitgereikt in juli 2013 door de Somalische ambassade in Brussel.

2.6. Verzoekster is van oordeel dat de verwerende partij in de bestreden beslissing overgaat tot een inhoudelijk onderzoek van de aangevoerde stukken en dat zij de facto een onderzoek ten gronde doet, maar deze stelling mist feitelijke grondslag. Wat de verwerende partij wel doet in de bestreden beslissing is op een gemotiveerde wijze de bewijswaarde van de in punt 2.5. opgesomde documenten in twijfel trekken en hieruit de gevolgen trekken voor wat betreft de door verzoekster aangevoerde vrees voor herbesnijdenis, namelijk: *“Aangezien u uw nationaliteit niet aannemelijk maakt, noch verduidelijkt van welk land u dan wel afkomstig bent, is het door u neergelegde document niet dienend.”* Verzoekster is van oordeel dat dit niet past binnen het gestelde van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet maar kan hierin niet gevolgd worden. De verwerende partij dient bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens na te gaan of de aangevoerde gegevens “nieuw” zijn in de zin dat zij *“de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt”*, m.a.w. of ze van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerdere asielaanvraag. Of een aangebracht gegeven hierop wijst houdt ook verband met de bewijswaarde van dit gegeven en de verwerende partij vermag dit dan ook te beoordelen en hieruit gevolgen te trekken voor een aangebracht element dat verband houdt met dit gegeven.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.7. In een tweede middel werpt verzoekster op, *“Schending van de artikelen 1 en 2 van het Haags verdrag van 12 april 1930 nopens zekere vragen betreffende wetsconflicten inzake nationaliteit, van het artikel 3 Wetboek Internationaal Privaatrecht, van het algemeen rechtsbeginsel van de soevereine gelijkheid tussen staten, in samenhang met het artikel 57/6/2 Vreemdelingenwet”*.

Verzoekster betoogt als volgt:

“1.

Het CGVS erkent in de bestreden beslissing dat de identiteitsdocumenten uit 2013 die verzoekster voorlegt, m.n. een internationaal paspoort, een identiteitskaart en een geboorteverklaring, dat deze effectief zijn uitgereikt door de Somalische diplomatieke vertegenwoordiging in België, en dat het dus “authentieke documenten (zijn) wat de vormvereisten betreft”. Uit het administratief dossier van het

commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkt bovendien dat niet betwist wordt dat deze Somalische ambassade geaccrediteerd is door het Ministerie van Buitenlandse Zaken van België, zodat zij wel degelijk de officiële diplomatiek vertegenwoordiging van Somalië in België uitmaakt (zie CEDOCA document "SRB Somalië, Authenticiteit documenten uitgereikt na 1991", blz. 13 (hoofdstuk 2.2.1 en 2.2.2.) en blz. 34 ("bijlage 6")).

Niettemin wordt aan deze documenten geen bewijswaarde gehecht inzake verzoeksters nationaliteit en identiteit, aangezien volgens de bestreden beslissing de Somalische autoriteiten niet kunnen beschikken over registers van de burgerlijke stand sinds 1991. De ambassade zou overigens ook niet de capaciteit hebben om de identiteit en nationaliteit van een persoon te controleren.

2.

Deze stelling is echter in strijd met het nationaal en internationaal recht.

Het Haags verdrag van 12 april 1930 nopens zekere vragen betreffende wetsconflicten inzake nationaliteit (B.S. 13.08.1939) dat werd geratificeerd door België, stelt in zijn artikelen 1 en 2:

"Article 1

It is for each State to determine under its own law who are its nationals. This law shall be recognized by other States in so far as it is consistent with international conventions, international custom and the principles of law generally recognized with regard to nationality"

"Article 2

Any question as to whether a person possesses the nationality of a particular State shall be determined in accordance with the law. "

Deze artikelen concretiseren dus het algemeen internationaal rechtsbeginsel van de soevereine gelijkheid van staten. Het komt met andere woorden aan elke staat toe om te bepalen wie zijn onderdanen zijn. Elke staat doet dat volgens zijn eigen regels. Andere staten moeten dit respecteren, voor zover deze regels in overeenstemming te brengen zijn met de internationale conventies, internationaal gewoonterecht en de algemene internationale rechtsbeginselen.

Het CGVS verwijst nergens naar één of andere regel van internationaal recht die de toepassing van deze verdragsregels zou verhinderen. Integendeel verwijst het CGVS enkel naar praktische problemen waarmee de ambassade van Somalië in Brussel zou kampen.

Zelfs voor zover deze problemen correct zouden zijn, kan er geen pertinente argumentatie uit worden geput. Het staat immers aan de Somalische Staat zelf, waarvan niet betwist wordt dat de ambassade in Brussel de officiële vertegenwoordiger van Somalië in België is, om te bepalen wie al dan niet Somalisch staatsburger is.

Het CGVS kan niet anders dan dit principe te respecteren, op straffe van deze internationale rechtsregel te schenden. Door de uitreiking van deze identiteitsdocumenten hebben de Somalische autoriteiten beslist dat verzoekster, minstens vanaf de datum van de uitreiking van de documenten, een Somalisch staatsburger is. Zodoende wordt verzoekster in de internationale rechtsorde als Somalisch staatsburger erkend.

De vraag of deze internationale verdragsbepaling al dan niet directe werking heeft is in casu niet belangrijk. Aangezien het in huidige procedure om een objectief beroep gaat, moeten er geen subjectieve rechten moeten worden aangetoond van de bepaling waarvan de schending wordt ingeroepen:

"het vernietigingsberoep (en bij uitbreiding de prejudiciële vraagstelling aan het Arbitragehof) strekt er immers enkel toe na te gaan of de wetgever dan wel het bestuur al dan niet het "het recht" schendt, los van de vraag of het individu subjectieve) rechten ontleent aan de toetsingsnorm. Om een annulatieberoep in te stellen moet het individu enkel een "belang" aantonen. Het vereiste van directe werking, in de zin van de vraag of de betrokken volkenrechtelijke norm al dan niet een subjectief recht verleent aan de particulier, hoort bijgevolg niet thuis in het objectief contentieux."

(WOUTERS, J. en VAN EECKHOUTTE, D. "Doorwerking van Internationaal recht voor Belgische Hoven en Rechtbanken", Instituut voor Internationaal Recht, Working paper nr. 86, blz. 53 e.v., <http://www.law.kuleuven.be/iir/nl/onderzoek/wpAVP86n.pdf>)

In casu toont verzoekster duidelijk haar belang aan: door zich op de schending van deze bepalingen te beroepen meent zij de vernietiging te kunnen bekomen van de bestreden beslissing, waarna een nieuwe beslissing moet worden genomen over de inoverwegingname van haar asielaanvraag.

Voor zoveel als nodig wijst verzoekster er op dat deze verdragsregels wel degelijk directe werking in België hebben. Het objectief criterium is onbetwistbaar aanwezig: de rechtsregel vervat in de verdragsbepaling is voldoende duidelijk en precies: ze legt immers duidelijk de regels uit over welke staat bevoegd is om zich uit te spreken over de nationaliteit van onderdanen. Ook het subjectief criterium is aanwezig: verzoekster kan rechten putten uit deze verdragsbepaling, aangezien zij zelf Somalische identiteitsdocumenten voorlegt.

Zodoende is het voormelde Haags Verdrag inroepbaar door verzoekster, en duidelijk geschonden.

Om deze redenen alleen al dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

3.

Voor zoveel als nodig wijst verzoekster er overigens op dat ook naar nationaal recht de bepaling van de nationaliteit van een persoon toekomt aan de betrokken staat, of meer precies:

"De vaststelling van of een natuurlijke persoon de nationaliteit van een Staat heeft, wordt beheerst door het recht van de betrokken staat." (artikel 3, §1 van het Belgisch Wetboek Internationaal Privaatrecht).

De beslissing van het CGVS is dan ook strijdig naar Belgisch recht.

4.

De conclusie van bovenstaande is onvermijdelijk dat, nu de formele authenticiteit van de voorgelegde identiteitsdocumenten uitdrukkelijk erkend wordt, en nu door het CGVS niet wordt uiteengezet welke rechtsregels geschonden zouden zijn door de Somalische autoriteiten bij het uitreiken van deze identiteitsdocumenten, verzoekster de Somalische nationaliteit heeft, minstens sedert de uitreiking van deze documenten.

Er kan dan ook niet betwist worden dat deze identiteitsdocumenten de kans "aanzienlijk groter" maken dat verzoekster in aanmerking komt voor een beschermingsstatus, temeer nu verzoekster een vrees inroept voor herbesnijdenis en mogelijk zou moeten terugkeren naar een plaats waar zij het risico loopt om te worden onderworpen aan willekeurig geweld.

' Het artikel 57/6/2 Vreemdelingenwet, in samenhang met bovenvermelde internationale en nationale rechtsnormen, is dus geschonden. De vernietiging van de bestreden beslissing dringt zich op."

2.8. Kernbetoog van verzoekster is dat waar de verwerende partij geen bewijswaarde hecht aan de in punt 2.5. bedoelde documenten, dit in eerste instantie strijdig is met de artikelen 1 en 2 van het Haags Verdrag van 12 april 1930 nopens zekere vragen betreffende wetsconflicten inzake nationaliteit. Verzoekster wijst erop dat dit het algemeen rechtsbeginsel concretiseert van de soevereine gelijkheid van staten dat erin bestaat dat het aan elke staat toekomt om te bepalen wie zijn onderdanen zijn en dat andere staten dit moeten respecteren. Verzoekster wijst erop dat verwerende partij de authenticiteit van de neergelegde stukken niet betwist en nergens uiteenzet welke rechtsregels zouden geschonden zijn door de Somalische autoriteiten bij het uitreiken van de in punt 2.5. bedoelde documenten. Verwerende partij kan volgens verzoekster niet zomaar het oordeel van de Somalische staat zelf dat verzoekster een Somalisch staatsburger is opzij schuiven door te verwijzen naar praktische problemen waarmee de Somalische ambassade in Brussel zou kampen. In tweede instantie acht verzoekster de werkwijze van de verwerende partij strijdig met artikel 3, §1 WIPR dat bepaalt: *"De vaststelling van of een natuurlijke persoon de nationaliteit van een Staat heeft, wordt beheerst door het recht van de betrokken staat."*

2.9. Artikel 3, §1 WIPR kan niet dienstig worden opgeworpen aangezien onderhavige betwisting niet valt onder het toepassingsgebied ervan, dat luidt: *"Onder voorbehoud van de toepassing van internationale verdragen, van het recht van de Europese Unie of van bepalingen in bijzondere wetten, regelt deze wet voor internationale gevallen de bevoegdheid van de Belgische rechters, de aanwijzing van het toepasselijk recht en de voorwaarden voor de uitwerking in België van buitenlandse rechterlijke beslissingen en authentieke akten in burgerlijke zaken en in handelszaken."* Er is geen betwisting over de bevoegdheid van een Belgisch rechter of buitenlandse rechter of over het toepasselijk recht in deze (Belgisch recht of buitenlands recht) en het voorwerp van de thans voorliggende betwisting vormt evenmin de uitwerking in België van een buitenlandse rechterlijke beslissing of een authentieke akte in burgerlijke zaken en handelszaken

2.10. Waar verzoekster de schending opwerpt van de artikelen 1 en 2 van het Haags Verdrag van 12 april 1930 nopens zekere vragen betreffende wetsconflicten inzake nationaliteit dient de Raad op te merken dat verzoekster geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat er sprake is van een "conflict" tussen meervoudige nationaliteiten. Ook voormeld Verdrag, dat bedoeld is om elementen van oplossing aan te brengen voor het vraagstuk door welke van de verschillende rechtssystemen waarmee een bepaald geval een contact vertoont, zij beheerst wordt, kan dan ook niet op dienstige wijze ingeroepen worden in de thans voorliggende betwisting.

2.11. Hier kan ten overvloede nog aan toegevoegd worden dat de Raad opmerkt dat verzoekster in haar verzoekschrift tot tweemaal toe stelt dat zij de Somalische nationaliteit heeft, *"minstens sedert de uitreiking van deze documenten"*. Daargelaten de vraag of verzoekster de Somalische nationaliteit bezit sedert 2013, is het zo dat zij dus zelf de mogelijkheid openlaat dat ze een andere nationaliteit had voor het verkrijgen van de in punt 2.5. bedoelde documenten die uitgereikt werden door de Somalische ambassade in 2013. Verzoekster bevestigt hiermee de stelling van verwerende partij verwoord in haar nota dat het hebben van een Somalisch paspoort sedert 2013 nog niet betekent dat verzoekster effectief de Somalische nationaliteit bezat alvorens ze documenten aanvroeg bij de Somalische ambassade in Brussel in 2013. Deze vaststelling dringt zich des te meer op aangezien verzoekster de beoordeling in

de bestreden beslissing aangaande het door haar neergelegd Somalisch paspoort uitgereikt in Mogadishu op 25 oktober 2009 niet betwist. Deze vaststelling dringt zich eveneens des te meer op aangezien uit de in punt 1.2. bedoelde beslissing blijkt dat verzoekster niet kon antwoorden op vragen die betrekking hebben op haar onmiddellijke leefwereld in Somalië. Het aanbrengen van een Somalisch paspoort dat uitgereikt werd in 2013 vormt in dit verband geen element dat een ander licht kan werpen op het voormelde, zoals verwerende partij terecht stelt in haar nota. Verwerende partij stelt eveneens op terechte wijze in haar nota dat het hebben van een Somalische nationaliteit sedert 2013 niet maakt dat verzoekster voor haar vertrek naar België effectief in Somalië verbleven heeft. Verzoekster brengt hiertegen niets in. Verzoekster laat – het weze herhaald – zelf de mogelijkheid open dat ze vóór 2013 een andere nationaliteit bezat. Verzoekster geeft daaromtrent helemaal geen uitsluitsel en toont ook niet aan dat ze die andere nationaliteit dan verloren heeft in 2013. Het blijft derhalve onduidelijk ten aanzien van welk land de behoefte aan internationale bescherming dient te worden beoordeeld.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend veertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA